11. 4. 2024

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Výměna akcií podle zákona č. 134/2013 Sb., o některých opatřeních ke zvýšení transparentnosti akciových společností

Zákon č. 134/2013 Sb., o některých opatřeních ke zvýšení transparentnosti akciových společností a o změně dalších zákonů přinesl některé poměrně zásadní změny do života akciových společnosti a akcionářů. Zjednodušeně řešeno byly zrušeny listinné akcie na majitele, přičemž akciovým společnostem i akcionářům byla v souvislosti s jejich výměnou uložena řada povinností.

Namísto opakování zákona, jehož znění bude ctihodným čtenářům dobře známo, můžeme rovnou ocitovat shrnutí problematiky a některých výkladových problémů, které provedl Nejvyšší soud České republiky ve svém rozhodnutí sp. zn. 27 Cdo 1795 / 2018 ze dne 12. prosince 2018:

1. Jelikož dle přesvědčení zákonodárce „existence anonymního vlastnictví akciových společností je spjata s rizikem netransparentního prostředí“ (důvodová zpráva, s. 9), a proto mělo být „výsledkem novelizačních snah snížení korupčního prostředí a ztížení podmínek pro nelegální činnost spjatou s anonymními akciemi“ (důvodová zpráva, s. 12).
2. K dosažení tohoto cíle zákonodárce s účinností od 30. 6. 2013 omezil emise akcií na majitele, neboť stanovil, že akciové společnosti mohou vydávat akcie na majitele pouze jako zaknihované cenné papíry nebo imobilizované cenné papíry (srov. § 155 odst. 2 obch. zák. ve znění zákona č. 134/2013 Sb., resp. § 263 odst. 2 větu druhou z. o. k.).
3. U listinných akcií na majitele vydaných přede dnem účinnosti zákona č. 134/2013 Sb., které nebyly imobilizovány, ponechal zákonodárce v prvé řadě na společnostech, zda tyto účastnické cenné papíry zaknihují, imobilizují anebo zda změní jejich formu. Pro přijetí těchto kroků však zákonodárce stanovil časové omezení; s účinky k 1. 1. 2014 změnil formu listinných akcií na majitele, které (k tomuto datu) nebyly imobilizovány, a silou zákona z nich učinil listinné akcie na jméno (§ 2 odst. 1 věta první zákona č. 134/2013 Sb.).
4. Akcionářům byla uložena povinnost předložit společnosti nejpozději do 30. 6. 2014 akcie, jichž se tato změna dotkla, k vyznačení nezbytných údajů nebo k výměně za nové akcie na jméno, jakož i povinnost sdělit společnosti údaje potřebné pro zápis do seznamu akcionářů (§ 3 odst. 1 věta první zákona č. 134/2013 Sb.). Společnosti měly akcionáře k předložení akcií vyzvat nejpozději do tří měsíců před uplynutím lhůty končící 30. 6. 2014, a to způsobem určeným pro svolávání valné hromady (§ 3 odst. 2 zákona č. 134/2013 Sb.)
5. Jako následek porušení povinnosti předložit listinné akcie na majitele k vyznačení nezbytných údajů nebo k výměně za nové akcie na jméno zákonodárce stanovil, že akcionář není po dobu prodlení oprávněn vykonávat práva spojená s akciemi, ohledně kterých je v prodlení (§ 3 odst. 1 věta druhá zákona č. 134/2013 Sb.).
6. Sankce spočívající v sistaci výkonu práv spojených s akciemi, které akcionář nepředložil do 30. 6. 2014 k vyznačení nezbytných údajů nebo k výměně (ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 134/2013 Sb.), podle přesvědčení Nejvyššího soudu nemůže záviset na tom, kdy (popřípadě zda vůbec) společnost vyzvala akcionáře, aby jí akcie předložili, ba ani na tom, jakou lhůtu společnost akcionářům k předložení akcií stanovila.
7. Zákon č. 134/2013 Sb. neurčuje, že by k pozastavení výkonu práv spojených s akciemi, ohledně nichž je akcionář v prodlení, nedocházelo, prodlévala-li společnost s výzvou k jejich předložení

či neuplynula-li lhůta, kterou společnost stanovila, aby jí byly akcie předloženy, a tento závěr neodpovídá ani účelu zákonné sankce stanovené pro případ prodlení akcionáře.

8. Nelze totiž přehlédnout, že zákon č. 134/2013 Sb. sleduje v prvé řadě veřejný zájem (na zvýšení „transparentnosti“ akciových společností). Účelem zákonného požadavku, aby akcionář předložil společnosti akcie (jejichž forma byla změněna působením zákona č. 134/2013 Sb.) a sdělil jí údaje potřebné pro zápis do seznamu akcionářů, není jen umožnit společnosti splnit její povinnosti vést seznam akcionářů (§ 264 a násl. z. o. k.) a zabezpečit, aby jí emitované akcie (jež jsou v důsledku zákona nově akciemi na jméno) měly veškeré zákonné náležitosti (§ 3 odst. 1 věta první, odst. 3 zákona č. 134/2013 Sb., § 259 a 260 z. o. k.). Hlavním smyslem tohoto požadavku je snaha přimět akcionáře, aby „vystoupili z anonymity“.
9. Proto je § 3 odst. 1 zákona č. 134/2013 Sb. nezbytné vykládat tak, že sankce stanovená tímto ustanovením nastoupí bez ohledu na to, kdy (popřípadě zda vůbec) společnost vyzvala akcionáře, aby jí předložili akcie, jejichž forma byla změněna působením zákona č. 134/2013 Sb., respektive na to, jakou lhůtu společnost akcionářům stanovila k předložení těchto akcií (pro případ porušení povinnosti stanovené společnosti § 3 odst. 2 zákona č. 134/2013 Sb. lze uvažovat toliko o nároku na náhradu tímto porušením způsobené škody).
10. Na tomto místě má Nejvyšší soud za potřebné uvést, že z hlediska poměřování vhodnosti, potřebnosti a míry zásahu do práv akcionáře shledává zákonodárcem zvolený způsob regulace za ústavně konformní.
11. Ačkoli totiž dochází k bezprostřednímu zásahu do vlastnického práva akcionáře, je akcionář ve výkonu práv spojených s akciemi toliko omezen (není vlastnického práva zbaven). Navíc se tak děje pouze na přechodnou dobu, neboť jsou-li akcie k vyznačení nezbytných údajů nebo k výměně za nové akcie na jméno předloženy (a sdělí-li akcionář společnosti údaje potřebné pro zápis do seznamu akcionářů), sistace jeho práv spojených s dotčenými akciemi bez dalšího (automaticky) odpadne (ostatně, akcionáře před případnou nečinností společnosti chrání i § 7 odst. 5 zákona č. 134/2013 Sb.). Přehlédnout nelze konečně ani to, že ke splnění povinnosti předložit akcie k vyznačení nezbytných údajů nebo k výměně ponechal zákonodárce delší časový úsek, neboť výše popsaná sankce spojená s nesplněním povinnosti předložit akcie nastoupila teprve 1. 7. 2014, zatímco nové emise listinných akcií na majitele, které by nebyly imobilizovány, zákonodárce vyloučil již od 30. 6. 2013 (zákon č. 134/2013 Sb. byl ve Sbírce zákonů vyhlášen 31. 5. 2013).
12. Lze dodat, že výše uvedené závěry platí také tehdy, drží-li akcie, jejichž forma byla změněna působením zákona č. 134/2013 Sb., zástavní věřitel nebo jiná osoba, která je oprávněna mít akcie u sebe. Zákon stanoví, že za těchto okolností má akcie k vyznačení nezbytných údajů nebo k výměně za nové akcie předložit osoba, která je oprávněna mít akcie u sebe (§ 5 odst. 1 zákona č. 134/2013 Sb.). Pro případ, že k tomu – navzdory výzvě ze strany akcionáře – nedojde, akcionáři odpovídá zástavní věřitel (nebo jiná osoba oprávněná mít akcie u sebe) za škodu vzniklou v důsledku prodlení (§ 5 odst. 2 věta druhá zákona č. 134/2013 Sb.); k pozastavení účinků § 3 odst. 1 zákona č. 134/2013 Sb. však nedochází ani za těchto okolností.

Na toto rozhodnutí je nejvyšším soudem v následné rozhodovací praxi opakovaně odkazováno.[1] V dalších rozhodnutích pak nejvyšší soud rozvádí a vykládá některé další aspekty celé problematiky.

Ke změně akcií listinných akcií na majitele v tomto případě dochází ze zákona, aniž by k tomu byly zapotřebí jakékoliv další kroky ze stran společnosti či akcionářů. V odpovídajícím rozsahu se, taktéž ze zákona (aniž by k tomu byla nutné rozhodnutí valné hromady či dohoda všech akcionářů), změnily i stanovy společnosti. Není zde tudíž žádná povinnost společnosti „změnit odpovídajícím způsobem stanovy“, jíž by se akcionář mohl domáhat žalobou u soudu.[2] Nesplní-li pak společnost povinnost podat návrh na zápis změny formy akcií v zákonné lhůtě do obchodního rejstříku, může tak učinit kdokoliv, kdo na takovém zápisu doloží právní zájem, zpravidla tedy i akcionář společnosti. Není pro to na místě, aby se akcionář u soudu domáhal uložení takové povinnosti (podat návrh na zápis do

rejstříku) společnosti.[3]

Nejvyšší soud rovněž nepochybuje, že v důsledku změny akcií ex lege na akcie na jméno vznikla společnosti povinnost vést seznam akcionářů. Na tom nemění ničeho ani okolnost, že společnosti nejsou (zatím) známi všichni její akcionáři, protože někteří dosud svou povinnost nesplnili. Do doby, než tak učiní, bude seznam společnosti veden neúplný (budou v něm uvedeni toliko akcionáři, kteří svou povinnost podle § 3 odst. 1 zákona č. 134/2013 Sb. splnili). Má-li společnost povinnost vést seznam akcionářů, je povinna akcionáři na jeho žádost opis z tohoto seznamu.[4]

Sankce spočívající v sistaci hlasovacích práv nezávisí na tom, kdy (popřípadě zda vůbec) společnost vyzvala akcionáře, aby jí akcie předložili, ba ani na tom, jakou lhůtu společnost akcionářům k předložení akcií stanovila.[5] Poruší-li společnost povinnosti uložené jí v § 3 odst. 2 zákona č. 134/2012 Sb., lze uvažovat toliko o nároku na náhradu tímto porušením vzniklé škody.[6]

Po dobu prodlení s předložením akcií není akcionář oprávněn nejen vykonávat hlasovací práva, ale i další práva spojená s akciemi. Akcionář např. není oprávněn dovolávat se neplatnosti usnesení valné hromady[7] jako práva spojeného s podílem, kdy nejvyšší soud nepochybuje, že toto právo je jedním z práv spojených s akciemi.[8] Tento závěr se uplatní bez ohledu na to, zda (popřípadě jak) byl obsazen statutární orgán společnosti, neboť při proporčním poměřování vhodnosti, potřebnosti a zásahu do práv akcionáře nad ochranou akcionáře převažuje (veřejný) zájem na tom, aby akcionáři „vystoupili z anonymity“.[9]

Následek porušení povinnosti předložit listinné akcie k vyznačení nezbytných údajů nebo k výměně za nové akcie se týká jen výkonu akcionářských práv (včetně práva dovolat se neplatnosti usnesení valné hromady, nikoliv již práv vyplývající z „holého“ vlastnictví dotčených akcií. Akcionář tak sice není oprávněn vykonávat práva spojená s akciemi, není však omezen ve výkonu svého vlastnického práva, tedy ani v možnosti domáhat se ručení vlastnictví k akciím společnosti.[10]

V reálním životě přinesl zákon mnoho zajímavých situací, které lze s větší či menší mírou nadsázkou popsat v následujících případech:

Případ A) – mimosoudní idylka

Vlastník akcií společnosti XY, která pouze vlastní nějaký jeho majetek (např. nemovitosti) a neúčastní se veřejných zakázek, ignoruje zákon, seč může. Akcionář si vymění jen část akcií, nebo dokonce jen jednu jedinou akcii, případně ji nechá vyměnit svého advokáta. K nevyměněným akciím se nepřihlíží při posuzování usnášeníschopnosti valné hromady, takže i s jednou vyměněnou akcií je akcionář schopen na valné hromadě prohlašovat, co potřebuje, bez ohledu na to, jaká je ve stanovách upravena usnášeníschopnost. Dokud akcionář nepotřebuje či nechce vyplácet dividendy, daří se mu celkem úspěšně zákonnou úpravu „po česku“ obcházet.

Postupem času je však akcionář stále více unaven požadavky na zápis nově zřízené evidence skutečných majitelů, dotazy bank ohledně AML, zdůvodňování a vysvětlování, proč nejsou vyměněny všechny akcie, až to celé vzdá, nechá svého advokáta vyměnit zbytek akcií a opatřit je rubopisem na svůj řad či si zřídí svěřenský fond či změní právní formu na s.r.o. a vydá např. kmenové listy.

Případ B) – přeshraniční tahanice se soudní dohrou

Zahraniční menšinový akcionář si spokojeně žije v zahraničí a netuší vůbec nic co tom, že tuzemský zákonodárce vymyslel nový zákon. Nemá ani páru o tom, že by měl společnosti překládat akcie. Společnost, resp. její představenstvo (pro lepší pochopení dalšího vývoje případu si představme, že management společnosti je současně majoritním akcionářem) si zatím v Čechách vesele hospodaří a všichni si zvykli na to, že minoritní cizinec se roky neozval a života společnosti (včetně valných

hromad) se dlouhodobě neúčastní.

Avšak ouha. Jednoho dne se minoritní akcionář si na svou majetkovou účast vzpomene a požádá o výměnu akcií. Vedení společnosti, kterému se návrat ztraceného akcionáře zrovna moc nehodí, na jeho žádost o výměnu reaguje tak, že jeho právo na výměnu akcií se promlčelo a výměnu akcií, stejně jako provedení zápisu do seznamu akcionáře, odmítne.

Právní zástupce akcionáře proto v doprovodu notáře navštíví sídlo společnosti a pro účely soudního řízení si veřejnou listinou nechá osvědčit, že o výměnu akcií akcionář jeho prostřednictvím požádal a akcie předložil. K smrti vyděšenou asistentku vedení společnosti, která si není jistá, zda může cokoliv potvrdit či převzít, na místě samém uklidní, že se nemusí ničeho obávat, neboť pro účely výměny akcií postačí, bude-li žádost jen ponechána na stole v zasedací místnosti (další vyhotovení bude předáno notáři jako příloha jím sepisovaného notářského zápisu).

Po opakované bezvýsledné výzvě podá akcionář žalobu, jíž se domáhá výměny akcií, zápisu údajů do seznamu akcionářů a vydání výpisu ze seznamu akcionářů. Společnost i v řízení setrvává na svém stanovisku ohledně promlčení, když uvádí, že *„právo na výměnu akcií jakožto právo majetkové povahy podléhá promlčení a protože žalobce nesplnil svoji povinnost předložit akcie včas, právo s touto povinností organicky spojené se promlčelo.“*

Podle žalované společnosti *„je dokonce patrné, že žalobce si svá práva nehlídal, celá léta se nijak nezapojoval do záležitostí týkajících se společnosti, nijak nepřispěl k fungování společnosti, nyní by bez jakékoliv kontinuity chtěl začít aktivně vykonávat práva akcionáře a osočuje společnost z protiprávního jednání, když s ohledem na uplynutí zákonné promlčecí lhůty takový pozdní výkon práva neumožnila.“* Přeloženo do obecné mluvy, dle názoru společnosti má akcionář několik neomluvených absencí a vůbec si tak nějak dovoluje, když chce opět vykonávat svá práva ve společnosti, která mu zčásti patří….

Právní zástupce akcionáře upozorňuje (již od počátku celého případu), že předložení akcií není právo, nýbrž povinnost akcionáře, a již jen proto je „promlčení povinnosti“ z povahy věci vyloučeno.

Soud prvního stupně žalobě v plném rozsahu vyhoví. V odůvodnění rozsudku[11] uvede, že k promlčení nemohlo dojít, neboť u výměny akcií se jedná o právo nemajetkové povahy, které se nepromlčuje. Společnost podá odvolání, kde trvá na promlčení. Akcionář se k odvolání vyjádří tak, že navrhne potvrzení správného výroku rozsudku s tím, že nesprávné je jen odůvodnění. Management společnosti se s akcionářem nakonec raději dohodne a soudní spor je ukončen.

Zvědavost právního zástupce akcionáře, jak by rozhodl soud odvolací, je ukojena tím, že spokojený akcionář mu do advokátní kanceláře pošle svého známého, rovněž akcionáře společnosti, který také požádá o výměnu akcií a celá show se doslova a do písmene (ba i „do žaloby“) opakuje. Jediným rozdílem v průběhu řízení pak je, že na výsledek odvolacího řízení je již zvědavá i právní zástupkyně společnosti, takže se souhlasem klientů se oba právní zástupci dohodnou, že přes mimosoudní dohodou klientů nechají spor v odvolacím řízení rozhodnout bez nároku na náhradu nákladů řízení. Odvolací soud následně napadený rozsudek potvrdí s tím, že v odůvodnění se správně vypořádá s otázkou posouzení „povinnosti“ a nikoliv práva k výměně akcií.[12]

Případ C) – česká „Válka Roseových“

Případ se zprvu vyvíjí jako idylka uvedená pod bodem A). Akcionář dosadí do představenstva svou manželku a vše několik let dobře funguje. Poté, co se objeví drobné mráčky na obloze manželského soužití, přinese vítr bouři do dosud poklidných korporátních vod. K žádosti akcionáře o výměnu akcií není namítnuto promlčení, nýbrž výměna je odmítnuta s odůvodněním, že „představenstvo takto drží

akcionáře v šachu, což je lepší, než kdyby tomu bylo naopak.“ Akcionář tedy nakonec nečekaným šachovým tahem představenstvo odvolá a zvolí si nové. Toto rozpoutá bouři soudních sporů, které vyvrcholí zapojením orgánů činných v trestním řízení a rozvodem. Jak se píše v pohádkách, „a pokud neumřeli, soudí se dodnes“.

V rámci soudních sporů je řešena řada otázek, včetně toho, zda akcionář vůbec požádal o výměnu akcií, zda je nutné o výměnu žádat, pokud představenstvo předem výslovně prohlásí, že akcie nevymění, zda postačí neformální žádost učiněná při sdílení společné domácnosti, zpochybňováno je dokonce vlastnictví samotných akcií, kdy akcionář je obviňován z krádeže (svých vlastních) akcií apod.

V této souvislosti není možné nevzpomenout zásadu, že nikdo nemůže těžit z protiprávního stavu, který sám vytvořil. Současně lze doporučit nepodcenit doložení žádosti o výměnu akcií a jejich předložení (nejlépe veřejnou listinou).

Právo vs. povinnost a promlčení

Otázka promlčení „práva na výměnu akcií“ je však zajímavější než se může stát. Výchozí stav je takový, že akcionář nemá ze zákona právo, nýbrž povinnost akcie předložit a požádat o jejich výměnu. Jeho právo se v tuto chvíli proto nemůže promlčet, protože akcionář zatím žádné právo nemá. Je to naopak společnost, která by se teoreticky mohla dožadovat, pokud by jí byla známa totožnost akcionáře a byla by schopna prokázat, že je vlastníkem akcií, aby si své akcie vyměnil.

Situace se však změní v momentu, kdy akcionář akcie předloží a o výměnu požádá. V okamžiku, kdy tuto povinnost splní, vzniká mu právo na to, aby mu společnost akcie vyměnila (a zapsala ho do seznamu akcionářů). Splnění této povinnosti již může po společnosti akcionář soudně vymáhat.

Ohledně otázky, zda se může i toto jeho právo promlčet, je autor příspěvku přesvědčen, že nikoliv. Právo držet akcie (a tedy využít dobrodiní výměny starých za nové na výměnu akcií a právo být zapsán v seznamu akcionářů je součástí postavení akcionáře, a proto by se nemělo promlčet. Opačný názor by totiž (ad absurdum) vedl k tomu, že by společnost mohla namítnout promlčení práva na zápis i v případě jiných zápisů, např. u změny bydliště či příjmení akcionáře jen proto, že akcionář ohlásil změny pozdě.

Jak to napsat

S ohledem na skutečnost, že autor příspěvku v minulých dnech shodou okolností čelil dotazu svého známého kolegy, zda *„náhodou někdy nežaloval výměnu akcií.....“*, dovoluje si na závěr tohoto příspěvku poskytnout i možný text petitu žaloby, jíž bylo v případu B) nakonec vyhověno a rozsudek byl následně potvrzen Vrchním soudem v Praze.

I. ***Žalovaný je povinen vyměnit listinné akcie žalovaného na majitele*** *[specifikace akcií, jejich počet, jmenovitá hodnota akcií, čísla akcií, datum emise, případně např. jmenovitá hodnota hromadné akcie a údaje o akciích, jež představuje apod.]* ***za listinné akcie žalovaného na jméno a nově vydané listinné akcie žalovaného předat žalobci do 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku****.*

II. ***Žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci rozsudku zapsat do seznamu akcionářů žalovaného následující údaje žalobce – jméno a příjmení akcionáře: _____, bydliště akcionáře: _____, číslo účtu pro výplatu dividendy: _____, držené akcie: _____ kusů akcií na jméno o jmenovité hodnotě akcie _____,- Kč.***

III. ***Žalovaný je povinen předložit žalobci opis seznamu akcionářů žalovaného obsahující***

údaj o všech akcionářích žalovaného (včetně údajů žalobce dle výroku II. tohoto rozsudku), kteří vlastní akcie na jméno, obsahující jméno a příjmení nebo obchodní firmu každého akcionáře, bydliště nebo sídlo každého akcionáře, údaj o druhu akcií a jmenovité hodnotě akcí vlastněných každým akcionářem, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. ***Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce žalobce a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.***

JUDr. Vladimír Jašek, Ph.D., LL.M., MCIArb
advokát, rozhodce Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky
rozhodce zapsaný na listině VIAC, Rakousko

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
JAŠEK LEGAL
EST 2000

JAŠEK LEGAL advokátní kancelář, s.r.o.

Pařížská 67/11
110 00 Praha 1 – Josefov

Tel.: +420 222 317 603
Tel.: +420 222 315 949
e-mail: info@jasek-legal.cz

---

[1] kromě jiného v usnesení 27 Cdo 3776/2019, spolu s odkazy na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky 27 Cdo 912/2017 ze dne 12. prosince 2018, rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 27 Cdo 660/2018 ze dne 4. června 2019, v usnesení 27 Cdo 1896/2022 ze dne 17. ledna 2023

[2] rozsudek Nejvyššího soudu České republiky 27 Cdo 912/2017 ze dne 12. prosince 2018

[3] tamtéž

[4] rozsudek Nejvyššího soudu České republiky 27 Cdo 660/2018 ze dne 4. června 2019

[5] rozsudek Nejvyššího soudu České republiky 27 Cdo 912/2017 ze dne 12. prosince 2018, rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 27 Cdo 660/2018 ze dne 4. června 2019, usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 27 Cdo 3776/2019 ze dne 21.11. 2019

[6] usnesení Nejvyššího soudu České republiky 27 Cdo 1896/2022 ze dne 17. ledna 2023

[7] usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 27 Cdo 2805/2023 ze dne 21. června 2022

[8] usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 27 Cdo 1499 / 2017 ze dne 10. 10. 2018

[9] tamtéž

[10] usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 27 Cdo 2805/2021 ze dne 21. června 2022, bod 43

[11] rozsudek Krajského soudu v Plzni sp.zn. 41 Cm 12 / 2019 ze dne 15. května 2019

[12] rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 Cmo 220/2019 ze dne 20. února 2020, již s odkazy na shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu – 27 Cdo 1795/2018, 27 Cdo 912/2017, 27 Cdo 660/2018

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Svěřenský fond v holdingových strukturách
- Environmentální tvrzení společností v hledáčku EU: Jak se vyhnout greenwashingu a obstát v nové regulaci?
- Oceňování senior center a domovů se zvláštním režimem v nemovitostních fondech
- Změna výroby na příkaz mateřské společnosti bez finanční kompenzace vzniklých ztrát? Judikát NSS, který mění pohled na převodní ceny
- Byznys a paragrafy, díl 26.: Smírčí řízení jako alternativní nástroj řešení sporů mezi podnikateli
- „Bez pohlavků“: jasná hranice výchovy v českém právu
- Nová éra v boji proti nekalým obchodním praktikám: Co přinese nové procesní nařízení EU?
- Diskriminace není legrace aneb nerovné zacházení s akcionáři při výplatě zálohy na podíl na zisku
- Licence LUC v podnikatelské strategii provozovatelů dronů
- Neplatnost usnesení valné hromady akciové společnosti v rozhodovací praxi soudů
- Aktuální novelizace potravinových vyhlášek